

Пикильо, като хвърли неволно погледъ на Анша; но трѣба тосъ часъ да трѣгнѣ.

— Наистина ли? приложи донъ Фернандо д'Алвайда като пристѣпи къмъ него; ако секретарьтъ на уйка ми иска да доде въ колата ми, азъ го завеждамъ въ Мадритъ.

— Наистина! рече Пикильо почуденъ, като изшепнѣ благодарителны нѣкои думы.

— Не ми си длѣженъ никакво благодареніе, отговори Фернандо съ съвършенно военна откровенность: ты си пріятель; домашенъ, ще са разговарямъ съ тебе по пѣтя за уйка си, за братовчедката си, за сичкытъ които обычамъ. Ще ми са струва че не съмъ са отдѣлилъ отъ тѣхъ и ще пѣтувамы като роднины.»

Донъ Жуанъ му стиснѣ ржката, а Кармена го поблагодари съ усмихка.

« Но, рече Фернандо, единъ само часъ имашъ за да са приготвишъ. И тѣй, тъкмо по пладня.

— Ще имамъ тѣзи честь », отговори Пикильо като са поклони.

Донъ-Жуанъ излѣзе отъ салона заедно съ плѣменника и съ дщерея си.

Анша, която останѣ сама съ Пикильо, не бѣ си еще отворила устата, но поцытала го бѣ вече съ погледъ си: « Що е туй? » а Пикильо побърза да ѣ отговори:

« Не ма пытай нищо! туй е единчкото нѣщо което имамъ тайно отъ тебе. Ако сполучѣ, ще ти открьѣж сичко; ако ли не сполучѣ, позволете ми да мѣлчѣж, ради собственото мое самолюбіе. Вървай само, че нема да забравѣж никога съвѣтытъ ти, и каквото и да са случи, ще бждѣ достоенъ за пріятелството ти.

Анша, като помисли малко, отговори:

« Много право! имашъ и ты тайнытъ си, както и азъ. Немамъ никое право, да постоянствовамъ, но нема ли страхъ да не срѣщнешъ нѣкоя опасность въ пѣтуванъето си?

— Заедно съ донъ Фернандо ли? никоя!

— Той нема да е сѣкогы до реброто ти; ако да